

УДК 330.35(477)

Ситников М.М.¹

Ярмоленко А.В.²

¹ канд. техн. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

² студ. гр. ГФ-219 НУ «Запорізька політехніка»

СУТНІСТЬ, ЕТАПИ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

В сучасних умовах все більшу і більшу увагу науковців та політиків приваблюють процеси інтеграції, причому не тільки у сфері економіки, а й політики, культури, науки. І все це тому, що інтеграція представляє собою базу для сталого розвитку кожної із країн учасниць інтеграційного об'єднання. Більше того, навіть менш розвинуті країни в разі участі в інтеграційних угрупованнях, мають можливість більш активно і з користю для себе включатися у стосунки з третіми учасниками світової спільноти. Зрозуміло, що економістів найперше цікавлять питання економічної інтеграції, оскільки саме вона прокладає шлях до інтеграційних процесів в інших сферах людської діяльності.

Мета роботи – визначення стану і місця України в євроінтеграційному процесі.

Процес інтеграції країн Європи на сьогодні досяг рівня координації внутрішньої та зовнішньої політики держав – членів Європейського Союзу (Євросоюзу). Із початком функціонування європейських інтеграційних об'єднань зарубіжна доктрина почала опікуватися питаннями правового регулювання самої інтеграції, проблематикою економічних та політичних факторів, що спричиняють розвиток або гальмування процесів європейської інтеграції. Європейська інтеграція – складний та суперечливий соціально-економічний процес налагодження тісного співробітництва європейських держав. Є одним із проявів провідної тенденції сучасного історичного розвитку – посилення всебічної взаємозалежності держав, передусім в економічній сфері, та подальшого зближення споріднених національних спільнот.

Для набуття членства в ЄС потрібна згода всіх країн членів. Деякі політики в ЄС мають сумніви щодо можливого членства України. У 2002 році Комісар з Розширення ЄС Гюнтер Ферхойген сказав, що «європейська перспектива для України не означає обов'язково членство у найближчі 10-20 років, хоча це можливо». Щоб приєднатися до Євросоюзу, держава-заявник має задовольняти політичним і економічним умовам, загальновідомим як Копенгагенські критерії (були ухвалені на саміті в Копенгагені в 1993 році), а саме мати демократичний уряд, що визнає верховенство закону і відповідних свобод та інститутів.

Відповідно до Маастрихтського договору кожна поточна держава-член, а також Європарламент повинні прийти до згоди з приводу будь-якого розширення. У Європейському парламенті 11 лютого 2021 року оприлюднили доповідь, присвячену успіхам України в імplementації Угоди про асоціацію з Європейським союзом. У документі висвітлені як основні успіхи України на цьому шляху, так і провали або моменти, які гальмують процес реформ в країні.

Загалом, у Європейському Союзі поки що не готові офіційно говорити про перспективи вступу України до лав країн-членів, однак європейська перспектива України визнається. Станом на січень 2021 року Грузія та Україна готуються офіційно подати заявку на членство в ЄС у 2024 році, з метою приєднання до Європейського Союзу в 2030-х роках. Після вступу України до СОТ наша країна почала активно залучатися до економічних інтеграційних процесів. Укладання угоди про асоціацію, переговори щодо якої тривають з 2007 року, стане першим кроком для України на шляху до європейської інтеграції. Із заснуванням зони вільної торгівлі, що є основою відносин асоціації з Європейським Союзом, Україна опиниться на першому етапі європейської інтеграції. У цілому послідовний розвиток форм міжнародної економічної інтеграції забезпечує більш повне і раціональне використання економічного потенціалу країн та підвищення темпів їх розвитку.

Водночас вирішуються важливі питання соціальної політики як внаслідок об'єктивно зумовленого зниження цін на основні товари і послуги та створення нових робочих місць, так і через концентрацію зусиль країн-учасниць на пріоритетних програмах соціально-економічного розвитку. Отже, у висновку можна відзначити, що інтеграція визначається як складний процес, що поєднує, з одного боку, інтегруючу дію ринкових сил і механізмів, а з іншого – передбачає поступове узгодження відповідної політики країн, що залучені до інтеграційного процесу.